

MARIANNE

Marianne er 54 år. Hun bor på et socialpsykiatrisk bosted. Marianne har altid følt sig anderledes. Hun synes, at folk omkring hende har en tendens til at gøre alting kompliceret. Det kan få hende til at reagere meget aggressivt overfor dem, som er i nærheden.

Hun opdager tidligt, at alkohol kan lægge en dæmper på vreden og alt det kaos, som hun føler. Marianne hoster en del. Det har hun gjort længe. Hun prøver at ryge mindre, men det har ikke hjulpet – og nu hoster hun også blod op af og til. Hanne fra bostedet hjælper Marianne med at få tid hos lægen. Det kræver meget overtagelse, for Marianne kan ikke lide læger. Og hun vil ikke indlægges, for på sygehuset kan hun ikke selv bestemme, hvornår hun vil sove, hvad hun vil spise og drikke og hvor hun kan ryge. De har været nødt til at aflyse en tid tre gange, fordi dagsformen ikke har været til det.

Men nu er det lykket.

Marianne og Hanne kommer til lægen. Lægen ser ind i skærmen og konstaterer, at det er lang tid siden, at hun har set Marianne. Marianne er anspændt og på vagt. Lægen spørger Marianne om Nada-behandlingerne hjælper på hendes temperament. Marianne svarer anklagende, at det gør de ikke, for hun har slet ikke været til dem. Lægen fortsætter med at spørge til medicin, søvn, vrede. Ting der ikke har noget med hosten at gøre. På et tidspunkt siger Hanne henvendt til Marianne, om ikke hun vil fortælle lægen, hvorfor hun er kommet. Marianne siger vredt, at hun er kommet fordi hun hoster og det har hun gjort længe. Lægen spørger ind til hendes rygning og fortæller igen om det gavnlige i at stoppe med at ryge. Marianne er vred. Hanne spørger Marianne, om det er ok, at hun fortæller, hvad hun har oplevet. Marianne nikker, og Hanne får så fortalt, at Marianne hoster blod op. Lægen lytter til Mariannes lunger og hun får en henvisning til en videre undersøgelse.

På vej hjem snakker Marianne og Hanne om oplevelsen hos lægen. Hvad gik godt? Hvad gik mindre godt?

